

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: O. N.
zastoupen advokátem Mgr. Markem Balšánkem,
sídlem Slezská 979/32, 120 00 Praha 2

proti

žalované: Univerzita Karlova
sídlem Ovocný trh 560/5, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí rektora žalované čj. POP/UKRUK/12/130393/2016-5
ze dne 30. 4. 2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se na soud obrátil, protože nesouhlasí se stanovením poplatku za delší studium. Žalobou podanou 5. 7. 2021 se domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí rektora žalované, kterým rektor změnil rozhodnutí z 14. 12. 2016, čj. POP/UKRUK/12/130393/2016-1 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), neboť má za to, že jím byl zkrácen na svých právech.
2. Pro věc je podstatné, zda měl rektor pravomoc napadené rozhodnutí vydat a zda se dostatečně zabýval žalobcovými námitkami.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

II. Obsah správního spisu

3. Rektor prvostupňovým rozhodnutím dle § 68 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 58 odst. 2, 3 a 7 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách (dále jen „zákon o VŠ“), stanovil žalobci poplatek spojený se studiem ve výši 27 500 Kč za dalších započatých 6 měsíců studia od 27. 10. 2016 do 27. 4. 2017. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 10. 5. 2021, rektor výrokem I. změnil prvostupňové rozhodnutí v údajích o datu splatnosti stanoveného poplatku, výrokem II. prvostupňové rozhodnutí ve zbytku potvrdil a odvolání zamítl, výrokem III. rozhodl o tom, že se poplatek spojený se studiem stanovený prvostupňovým rozhodnutím nepromítá, a výrokem IV. rozhodl o tom, že se poplatek spojený se studiem stanovený prvostupňovým rozhodnutím nesnižuje.
4. Poplatek byl vyměřen z důvodu překročení doby studia. Žalobce nejprve studoval bakalářský studijní program Matematika, studijní obor Obecná matematika na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy v době od 9. 9. 2012 do 5. 9. 2013. Toto studium ukončil jinak než řádně. Následně se 18. 9. 2013 zapsal do studijního programu Fyzika, obor Obecná fyzika na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy a stal se tak studentem ve smyslu § 61 odst. 1 zákona o VŠ. Protože žalobce ke dni 27. 10. 2016 překročil standardní dobu studia zvětšenou o jeden rok a v uvedený den byl stále studentem, započala běžet šesti měsíční doba studia ve smyslu § 58 odst. 3 zákona o VŠ a žalobci byl stanoven za toto období poplatek spojený se studiem za delší studium. Poplatek byl vyměřen podle Přílohy č. 6 Statutu Univerzity Karlovy v Praze – Poplatky spojené se studiem (dále jen „Příloha č. 6 Statutu“), který byl vydán v souladu s § 58 odst. 5 zákona o VŠ.
5. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce 13. 1. 2017 odvolal. Namítal formální vady rozhodnutí z důvodu chybějícího podpisu oprávněné úřední osoby. Zároveň požádal o odpuštění, případně výrazné snížení vyměřeného poplatku. Svou žádost zdůvodnil tím, že během prvního ročníku studia měl kvůli zdravotnímu stavu a rozvodu rodičů ztížené podmínky pro studium, na základě čehož mu byl přiznán i rozklad studia. Kromě toho se v posledním ročníku nemohl zapsat k podzimnímu termínu státní zkoušky, neboť nesložil v červenci 2016 poslední povinnou zkoušku a opravný termín této zkoušky byl vypsán až po termínu k přihlášení ke státní zkoušce. V zimním semestru 2016/2017 si pak nezapsal žádné předměty. V tomto akademickém roce se navíc zapsal do mimořádného studia, které je zpoplatněno částkou 5 000 Kč za semestr. Vyměřenou částku tak s ohledem na výše uvedené považoval za nepřiměřeně vysokou. Ke svému dovolání přiložil stanovisko vedoucího žalobcovy bakalářské práce, Rozhodnutí o individuálním studijním plánu spočívající v rozložení prvního ročníku studia do dvou let a Výpis splněných studijních povinností k 10. 1. 2017.
6. Rektorát Univerzity Karlovy si vyžádal lékařské zprávy od Matematicko-fyzikální fakulty, na základě kterých byl žalobci umožněn rozklad prvního ročníku studia a z nichž vyplývá, že žalobce v období března až července 2014 trpěl drobnými zdravotními obtížemi.
7. Dne 20. 2. 2017 vydal rektor rozhodnutí o odvolání, čj. POP/UKRUK/12/130393/2016-3 (dále jen „první rozhodnutí o odvolání“), kterým změnil prvostupňové rozhodnutí v údajích o datu splatnosti stanoveného poplatku. V odůvodnění uvedl, že došlo ke změně Přílohy č. 2 Statutu Univerzity Karlovy v Praze – Poplatky spojené se studiem (dále jen „Příloha č. 2 Statutu“), z toho důvodu změnil splatnost vyměřeného poplatku. Co se týče žádosti o Shodu s prvopisem potvrzuje X.

odpuštění či snížení poplatku, rektor se ztotožnil s doporučením poradní komise rektora úlevu neposkytnout, přičemž neshledal žádný z důvodů pro prominutí, snížení či odložení splatnosti poplatku.

8. První rozhodnutí o odvolání bylo na základě žaloby žalobce zrušeno rozsudkem zdejšího soudu z 10. 10. 2019, čj. 10 A 87/2017-51 (dále jen „*první rozsudek*“), pro nepřezkoumatelnost. Dle soudu se žalovaný ve svém prvním rozhodnutí o odvolání nijak nevypořádal s žalobcovými námitkami.
9. Dne 7. 5. 2020 vydal rektor další rozhodnutí o odvolání, čj. POP/UKRUK/12/130393/2016-4 (dále jen „*druhé rozhodnutí o odvolání*“), kterým rozhodl tak, že výrokem I. změnil prvostupňové rozhodnutí v údaji o datu splatnosti stanoveného poplatku, výrokem II. prvostupňové rozhodnutí ve zbytku potvrdil a odvolání zamítl, výrokem III. rozhodl o tom, že se poplatek nepromíjí, a výrokem IV. rozhodl o tom, že se poplatek nesnižuje.
10. I druhé rozhodnutí o odvolání zrušil zdejší soud rozsudkem z 3. 3. 2021, čj. 18 A 39/2020-60 (dále jen „*druhý rozsudek*“) pro nepřezkoumatelnost. Soud konstatoval, že rektor se ve svém druhém rozhodnutí o odvolání sice částečně vypořádal s žalobcovými námitkami, nicméně nevypořádal se se skutečností, zda žalobcem uváděné důvody nenaplnňují kupříkladu „*jiný vážný důvod*“ ve smyslu Přílohy č. 2 Statutu. Ostatní žalobcovy námitky shledal nedůvodnými.
11. Žalobce podáním z 24. 3. 2021 požádal rektora o vrácení uhrazeného poplatku a dále doplnil své odvolání. Namítal nezákonnost vyměřeného poplatku, neboť v jeho případě poplatek neplní funkci motivační a regulační, protože žalobce své studium již dokončil a následně absolvoval i studium vyššího stupně. Argumentoval novou úpravou podle opatření rektora č. 25/2019 ve znění změny č. 35/2020 s tím, že v době vyměření poplatku mu chybělo k ukončení studia pouze absolvování státní zkoušky, prvostupňové rozhodnutí je nepřiměřeně tvrdé a rozchází se s ustálenou praxí rektora.
12. Dne 30. 4. 2021 vydal rektor napadené rozhodnutí. V odůvodnění se nejprve zabýval tím, zda byly naplněny zákonné podmínky pro stanovení poplatku spojeného se studiem, zejména zda bylo správně stanoveno období, na něž byl poplatek stanoven a výše poplatku. Dále se rektor zabýval vznesenou námitkou ohledně tvrzených formálních vad prvostupňového rozhodnutí. Zabýval se i námitkou žalobce, že poplatek je nezákonný, neboť v jeho případě poplatek neplní svou motivační a regulační funkci, vzhledem k tomu, že již rozhodný studijní program absolvoval. Rektor po přezkoumání dospěl k závěru, že při vydání napadeného rozhodnutí byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a byly splněny podmínky pro stanovení poplatku spojeného se studiem. Výše poplatku spojeného se studiem i období, na něž byl stanoven, byly stanoveny správně způsobem uvedeným v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
13. Žalobce ve svém odvolání ze dne 13. 1. 2017 doplněném podáním ze dne 24. 3. 2021 požádal o prominutí, eventuálně snížení vyměřeného poplatku spojeného se studiem, a rektor se zabýval tím, zda jsou splněny podmínky pro postup podle zákona o VŠ. V otázce snížení, resp. prominutí poplatku rozhoduje rektor podle právního stavu v době vydání rozhodnutí rektorem. Rektor se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval a vypořádal s otázkou, zda v důsledku přijetí pozdějšího opatření rektora nedošlo ke změně podmínek pro rozhodování o žádostech o úlevu na poplatek spojeném se studiem v neprospěch odvolatele. Zabýval se i všemi důvody, které žalobce uvedl. Posoudil, zda lze Shodu s prvopisem potvrzuje X.

jím uváděné důvody podřadit pod kterýkoliv z přípustných důvodů pro prominutí, resp. snížení poplatku. Provedl i individuálním posouzení specifických důvodů podle hledisek zakotvených v čl. 3 odst. 5 písm. c) a písm. d) Přílohy č. 2 Statutu. K těmto hlediskům uvedl konkrétní příklady, které by pod ně spadaly, a zároveň posoudil důvody uvedené žalobcem v tomto kontextu. Po přezkoumání dospěl k závěru, že žalobcem uvedené okolnosti nenaplňují žádný z přípustných důvodů a nespádají ani pod jiné vážné důvody nebo jiný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu čl. 3 odst. 5 Přílohy č. 2 Statutu.

14. Rektor se dále vypořádal jak s námitkou žalobce, že v zimním semestru 2016/2017, tedy období, na které mu byl poplatek vyměřen, neplnil žádné studijní povinnosti, tak s námitkou, že nezohlednil skutečnost, že se žalobce přihlásil na nejbližší možný termín státní bakalářské zkoušky. Zabýval se námitkou, že se v akademickém roce 2016/2017 zapsal do „*mimořádného studia*“. Žádnou z okolností neshledal jako podřaditelnou pod jiné vážné důvody nebo jiný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu čl. 3 odst. 5 Přílohy č. 2 Statutu. Rektor se neztotožnil ani s argumentací, že žalobce své studium absolvoval před splatností vyměřeného poplatku a odkazem na úpravu zakotvenou v opatření rektora č. 16/2006, podle které by měl dle názoru žalobce rektor postupovat i v nyní posuzované věci a z tohoto důvodu žalobci vyměřený poplatek prominout. Rektor při posouzení žádosti žalobce o úlevu na vyměřeném poplatku vychází z právního stavu v době vydání rozhodnutí. Nyní postupuje podle opatření rektora č. 25/2019 ve znění změn, které obsahuje jinou právní úpravu, než tu zakotvenou v opatření rektora č. 16/2006. Podle čl. 4 opatření rektora č. 25/2019 platí, že žádosti účastníka řízení o prominutí poplatku z důvodu, že účastník řízení studium, v rámci něhož byl tento poplatek stanoven, absolvoval nejpozději do jednoho měsíce ode dne vzniku této poplatkové povinnosti, bude vyhověno a poplatek bude v celém rozsahu prominut. Tuto podmínku však žalobce nesplnil.
15. Rektor posoudil i tvrzení, že má žalobce nárok na úlevu na poplatku podle opatření rektora č. 25/2019 ve znění změny č. 35/2020 s tím, že v době vyměření poplatku mu chyběla k ukončení rozhodného studia „*jen státní zkouška nebo její část*“. Dospěl k závěru, že nenaplňuje žádný z přípustných důvodů a nespádá ani pod jiné vážné důvody nebo jiný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu čl. 3 odst. 5 Přílohy č. 2 Statutu. Rovněž nepřisvědčil námitce, že ve světle všech uvedených okolností, je prvostupňové rozhodnutí nepřiměřeně tvrdé, neboť neplní funkci motivační a regulační. Rektor zvažoval, zda v případě odvolatele mohl být naplněn důvod pro prominutí či snížení poplatku, kterým je rozsáhlá nebo zvlášť významná vědecká práce anebo další tvůrčí práce. Zvážil též, zda žalobce nenaplnil důvod pro prominutí či snížení poplatku, kterým jsou vynikající studijní výsledky. Dospěl k závěru, že tomu tak není.
16. Rektor dále uvedl, že je povinen dbát na to, aby při řešení skutkově stejných nebo podobných situací za shodných vnějších okolností nevznikaly nedůvodné rozdíly. Při své rozhodovací praxi důvody zvláštního zřetele hodné, které by mu umožnily zmírnit neúnosně tvrdé dopady právní úpravy na žadatele o prominutí či snížení poplatků, používá naprosto výjimečně, vzhledem k poměrně obsáhlému katalogu důvodů zakotvených v opatření rektora a jeho příloze. Rektor ve své dosavadní rozhodovací praxi nikdy neposoudil žádost o prominutí či snížení poplatku z důvodu tvrzených žalobcem, ať jednotlivě či v jejich kombinaci, jako důvody zvláštního zřetele hodné. Žalobce tedy nemohl legitimně očekávat, že mu bude poplatek z jím tvrzených důvodů prominut. Dosavadní rozhodovací praxe rektora k tomu neposkytla nejmenší důvod. Ostatně ani žalobce neuváděl, kdy v obdobné situaci jako je jeho rektor úlevu na poplatku poskytl.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

III. Žalobní argumentace

17. Žalobce předně nesouhlasí se závěry vyplývajícími z druhého rozsudku zdejšího soudu. Dle jeho názoru se soud nevypořádal s jeho námitkou týkající se ustálené správní praxe a možností odklonu od ní. Osmnáctý senát se nevypořádal ani s prolomením zásady o rozhodování správního orgánu podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí. Již první rozhodnutí o odvolání totiž bylo vydáno až poté, co žalobce přestal být studentem. Správní orgány ani soud však tuto skutečnost nijak nezohlednily. Soud se ve druhém rozsudku ani nevyjádřil k tomu, zda žalovaná porušila § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.
18. Žalobce se neztotožňuje ani se závěrem soudu, že žalovaná rozhoduje o žádosti o úlevu na poplatek, na který jí z důvodu naplnění zákonem stanovených předpokladů vznikl nárok, resp. který byla povinna vyměřit. K tomu, aby skutečně vznikl nárok vysoké školy, je nutná buď procesní pasivita studenta (student nepodá odvolání), anebo další procesní aktivita vysoké školy (zamítavé rozhodnutí o odvolání studenta). Nárok žalované tedy vznikne až potom, co student marně vyčerpá prostředky na svou obranu, které mají odkladný účinek; existuje rozhodnutí schopné založit právní účinky; a zároveň uplyne stanovená doba splatnosti.
19. Napadené rozhodnutí považuje žalobce za nicotné a nezákonné z důvodu, že žalovaná neměla pravomoc stanovit mu poplatek za delší studium, ani nebyla oprávněna s ním toto řízení vést. Žalobce přestal být studentem již před vydáním prvního rozhodnutí o odvolání.
20. Napadené rozhodnutí je dále nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce ve svém podání z 24. 3. 2021 rozsáhlým způsobem zpochybnil smysl a účel poplatku a trvání na poplatku vyměřeném v prvostupňovém rozhodnutí označil za rozporné s § 2 odst. 2 správního řádu. Dále namítl nepřiměřenou tvrdost prvostupňového rozhodnutí.
21. Rektor se s těmito námitkami v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal. Argumentace je obecná a vůbec nereaguje na konkrétní žalobcovy námitky. Rektor nevyložil, jakým způsobem v žalobcově situaci vyměřený poplatek naplňuje své funkce.
22. Žalobce také namítá vnitřní rozpornost odůvodnění napadeného rozhodnutí. Na str. 8 napadeného rozhodnutí rektor tvrdí, že výčet důvodů pro moderaci poplatku ve Statutu Univerzity Karlovy v Praze – Poplatky spojené se studiem (dále jen „Statut“) je demonstrativní a další důvody uvedené v opatření rektora jsou důvody, kterými se rektor váže zcela dobrovolně, a činí tak ve prospěch studentů. Protože je ve skutkově shodných případech vždy rozhodováno stejně, stanovil rektor opatřením postup, který u těchto nejčastěji se vyskytujících důvodů uplatňuje stejně a zpřístupňuje jej i studentům jednak z důvodu transparentnosti a jednak proto, aby jim zjednodušil administrativní postup směřující k prominutí či snížení poplatku. Zároveň ale rektor na str. 14 napadeného rozhodnutí tvrdí následovně: *„Při své rozhodovací praxi rektor důvody zvláštního zřetele hodné, které by mu umožnily zmírnit neúnosně tvrdé dopady právní úpravy na žadatele o prominutí či snížení poplatků spojených se studiem, používá naprosto výjimečně, vzhledem k poměrně obsáhlému katalogu důvodů zakotvených v opatření rektora a jeho příloze“*. Rektor se tedy efektivně staví k opatření rektora tak, jako kdyby se jednalo o taxativní vymezení důvodů pro moderaci poplatků spojených se studiem, což je ale v přímém rozporu s deklarovaným demonstrativním charakterem interních předpisů žalované.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

23. Napadené rozhodnutí žalobce považuje za nezákonné i z důvodu vyžadování nemožného důkazu. Rektor v napadeném rozhodnutí uvedl, že nevybočuje z jeho ustálené rozhodovací praxe a ani žalobce neuvedl, kdy v obdobné situaci jako je jeho, rektor úlevu na poplatku poskytl. Z toho vyplývá, že žalovaná odmítla žalobcovu argumentaci na základě toho, že neunesl důkazní břemeno ve vztahu k minulým rozhodnutím rektora žalované. Tato rozhodnutí rektora však nejsou zveřejňována ani v anonymizované formě. Žalobci tato rozhodnutí nebyla zpřístupněna ani jiným způsobem. Jestliže žalovaná zakládá své rozhodnutí na tom, že žalobce neprokázal skutečnost, kterou prokázat nemohl, protože vyplývá z dokumentů, které mu nebyly zpřístupněny, požaduje po něm *probatio diabolica*.
24. Žalobce dále namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí pro odchýlení se od ustálené správní praxe. Žalovaná rozhodla v rozporu se svojí rozhodovací praxí, když setrvala na vyměřeném poplatku, ač jeho splatnost nastala až po absolvování studia. Dle opatření rektora č. 16/2006 bude vyměřený poplatek prominut za předpokladu, že student studium nejpozději do termínu splatnosti poplatku řádně ukončí absolvováním poslední části státní závěrečné zkoušky. Žalobce svoje studium ukončil absolvováním před splatností tohoto poplatku, dokonce před vynesemím prvního odvolacího rozhodnutí. Žalovaná ale rozhodla jinak, čímž se odchýlila od svojí ustálené rozhodovací praxe.
25. Další nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce v pomnutí účelu vyměřeného poplatku. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), např. dle rozsudku z 29. 8. 2013, čj. 7 As 182/2012-58, platí, že poplatek za studium stanovený veřejnou vysokou školou podle zákona o VŠ má funkci regulační a motivační, a zároveň se nepovažuje za sankci ve smyslu trestu za právem nedovolené konání. Žalobce je toho názoru, že žalovaná nemůže dožadováním se zaplacení vyměřeného poplatku naplnit ani jednu z jeho funkcí. Nelze obhájit vytváření tlaku směřujícího k regulaci přístupu k vysokoškolskému vzdělání, protože už není co regulovat a zároveň se tento tlak jeví ve světle následného počínání žalobce jako bezdůvodný. Pro úplnost je na místě dodat, že správní orgány rozhoduje podle skutkového a právního stavu v době vydání svého rozhodnutí. Žalovaná ale zásadní změnu skutkového stavu při vydání libovolného z druhostupňových rozhodnutí, včetně napadeného rozhodnutí, a s tím spojenou otázku důvodnosti vyměřeného poplatku ve svém rozhodování nereflektuje.
26. Žalobce dále namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném zhodnocení skutkového stavu. Rektor v řízení posuzoval, zda lze žalobcem uváděné důvody podřadit pod kterýkoliv z přípustných důvodů pro prominutí, resp. snížení poplatku. Těmi jsou především důvody uvedené v opatření rektora a příloze č. 1 k němu, které za naplnění stanovených podmínek vždy vedou k prominutí poplatku. Jedná se např. o narození dítěte, absolvování studia, absolvování státní či soukromé školy či absolvování studijního programu vyššího typu, zdravotní postižení. Rektor byl dále povinen vyložit neurčité právní pojmy „*důvod hodný zvláštního zřetele*“ a „*jiný vážný důvod*“. Důvod hodný zvláštního zřetele rektor vyložil následovně: „*Mezi důvody zvláštního zřetele hodné dle čl. 3 odst. 5 písm. d) přílohy č. 2 Statutu jsou pak v rámci rozhodovací praxe zahrnovány případy, které nelze podřadit pod žádný z výslovně stanovených důvodů. Jedná se o zcela výjimečné nahodilé situace, které není možno obsáhnout konkrétně stanovenou úlevou se společným jmenovatelem. Zejména se jedná o situace, kdy student nemůže studovat, aniž by byl schopen tuto situaci nějak ovlivnit (např. pokud zabraniční student studijního programu uskutečňovaného v cizím jazyce neobdrží vízum a studium je mu tak znemožněno) a dále pak např. situaci, kdy student ukončí studium jinak než řádně do jednoho týdne, resp. jednoho*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

měsíce od začátku období, na které je poplatek za delší studium vyměřen“. Žalovaná opakovaně dospěla k závěru, že žalobcem uváděné skutečnosti nenaplnují typové situace v opatření rektora, anebo nespádají pod důvod hodný zvláštního zřetele a jiný vážný důvod, či jiné důvody podle interních předpisů žalované. V hrubých obrysech je napadené rozhodnutí téměř stejné jako druhé odvolací rozhodnutí. Žalovaná jenom k jednotlivým bodům přidala formulku „*a nespádají ani pod jiný vážný důvod nebo jiný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu čl. 3 odst. 5 Přílohy č. 2 Statutu*“. Žalobce s tímto posouzením nesouhlasí a navrhuje soudu, aby tyto okolnosti tvrzené v odvolání posoudil sám, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované spolu se svým závazným právním názorem. Zároveň navrhl, aby soud zrušil též prvostupňové rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalované

27. Žalovaná všechny žalobcovy námitky považuje za neodůvodněné.
28. Pokud se týká námitky nicotnosti napadeného rozhodnutí pro pozbytí způsobilosti žalobce být účastníkem správního řízení, resp. o nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro žalobcovu ztrátu statusu studenta, tyto považuje za mylné. Ze zákona o VŠ vyplývá, že poplatková povinnost vzniká ze zákona a vysoká škola pouze deklaruje výši poplatku. Skutečnosti rozhodné pro stanovení poplatku se proto řídí úpravou účinnou v době vzniku poplatkové povinnosti. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci byl poplatek spojený se studiem stanoven na dobu od 27. 10. 2016 do 27. 4. 2017, vycházel rektor při svém rozhodování z dosavadní právní úpravy. Skutečnost, že žalobce již studium absolvoval, není pro posuzovanou věc relevantní.
29. Rektor shodně jako v napadeném rozhodnutí uvádí, že pro posouzení vzniku poplatkové povinnosti je rozhodující, zdali je student ke dni, kdy překročí standardní dobu studia rozhodného studijního programu zvětšenou o jeden rok, studentem či nikoli. K uvedené otázce se opakovaně vyjádřil zdejší soud a dospěl ke shodnému závěru.
30. Zcela nepřipadným je pak návrh žalobce, aby soud zvážil zrušení prvostupňového rozhodnutí rektora o vyměření poplatku, které se dle žalobce „*stalo nezákonným, i když v minulosti byla doba, kdy nezákonným nebylo*“. Navíc, jak sám žalobce uvedl, v době vyměření poplatku studentem byl.
31. Rektor dále nesouhlasí s námitkou o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmý jeho obsah a důvody, pro které bylo vydáno. Rektor se řádně zabýval všemi námitkami a vysvětlil, proč nepovažuje žalobcovy argumenty za správné. Žalobce opakovaně vznáší námitky, které již byly rektorem odmítnuty, stejně tak je nepovažoval za důvodné zdejší soud ve svém druhém zrušujícím rozsudku.
32. Rektor odmítá rovněž námitku žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v části o žádosti o úlevu na vyměřeném poplatku z důvodu údajné rozpornosti jeho odůvodnění. Možnost snížení, prominutí nebo odložení termínu splatnosti poplatku a s ní související správní uvážení rektora vyplývá z § 58 odst. 7 zákona o VŠ. Rektor se řádně důvody předestřenými žalobcem zabýval a po zvážení všech okolností dospěl k závěru, že uvedené důvody nenaplnují žádný z přípustných důvodů, jak jsou upraveny v právních a vnitřních předpisech, a nespádá ani pod jiné vážné důvody nebo jiný důvod hodný zvláštního zřetele ve čl. 3 odst. 5 Přílohy č. 2 Statutu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

33. Rektor dále nepovažuje za důvodnou námitku žalobce o nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro vyžadování nemožného důkazu. Z napadeného rozhodnutí je patrné, jakými úvahami se řídil, když dospěl k závěru, že ze zdravotních důvodů, které žalobce označil jako jeden z důvodů pro prominutí poplatku, mu není možné poskytnout úlevu na vyměřeném poplatku. Své závěry řádně odůvodnil. Své rozhodnutí o žádosti o poskytnutí úlevy na vyměřeném poplatku nezaložil na tom, že žalobce neunesl důkazní břemeno ve vztahu k minulým rozhodnutím rektora.
34. Úprava zakotvená v opatření rektora č. 16/2006, na kterou žalobce odkazuje, na posuzovanou věc nedopadá. V době podání žádosti i v době prvního rozhodnutí platilo opatření rektora č. 12/2015, které bylo účinné od 1. 3. 2015 do 1. 7. 2017 a které bylo zrušeno opatřením rektora č. 45/2017. K uvedené otázce se již vyjádřil i zdejší soud ve svém druhém rozsudku, s jehož závěry se rektor ztotožňuje. Změna praxe počínaje březnem 2015 nebyla rozhodně nahodilá. Souvisela se zásadní a komplexní změnou vyměřování poplatků. Žalobce opakovaně neodůvodněně namítá, že právě za účelem zmírnění tvrdosti zákona bylo rektorem přijato opatření č. 16/2006. Samotné přijetí tohoto opatření souviselo se změnou zákona o VŠ, neboť počínaje 1. 1. 2006 byl poplatek za delší studium vyměřován za započatých šest měsíců studia (do té doby byl poplatek vyměřován za započatý měsíc studia).
35. Rektor nesouhlasí ani s tím, že pominul účel vyměřeného poplatku. Jak uvedl v napadeném rozhodnutí, není pochyb o tom, že poplatek za delší studium představuje zásah do majetkové sféry studentů. Poplatek za delší studium má mimo jiné i úlohu motivační, neboť hrozba jeho uložení má studenty přimět k tomu, aby dokončili studium studijního programu v jeho standardní době. Podle důvodové zprávy k zákonu o VŠ se úhradou poplatků posiluje odpovědnost studentů za vlastní studium a jejich zájem o kvalitu vybraného studijního programu. Zásah do majetkové sféry studentů této koncepci poplatku nijak neodporuje, ba naopak ji spíše doplňuje. To umocňuje i fakt, že zákon stanoví pouze minimální výši poplatků za delší studium a povinnost vysoké školy poplatek stanovit. Pokud se žalobce chtěl vyhnout poplatkové povinnosti, měl dokončit svá studia řádně a včas, jelikož však přesáhl standardní dobu studia navýšenou o jeden rok, měla vysoká škola povinnost poplatek vyměřit.
36. Rektor se v napadeném rozhodnutí v rámci správního uvážení, jednotlivými důvody uvedenými žalobcem podrobně zabýval, žádosti žalobce o poskytnutí úlevy na vyměřeném poplatku však nevyhověl a vyměřený poplatek neprominul.

V. Replika žalobce

37. Žalobce v replice shrnul jednotlivé body vyjádření žalované, přičemž ke každému z bodů se vyjádřil a zopakoval svou žalobní argumentaci. Argumenty žalované odmítá a trvá na zrušení napadeného rozhodnutí.
38. Nelze přisvědčit žalované, že minulé žaloby žalobce koncipoval odlišně. Žalobce má jako jediný právo vymezit předmět projednávané žaloby, a může tak učinit jakkoliv uzná za vhodné.
39. Žalobce trvá na tom, že povinnost vysoké školy vyměřit poplatek za delší studium dle zákona o VŠ je konstitutivní, nikoliv deklaratorní. Žalovaná se odchýlila od své ustálené správní praxe a nijak nezodpověděla, proč tak učinila. Hodnocení skutkového stavu rektorem je rozporuplný a nezákonný.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

VI. Posouzení soudem

40. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, s čímž žalovaný souhlasil výslovně a žalobce konkludentně [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
41. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
42. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
43. Žaloba není důvodná.
44. Žalobce v rámci druhého žalobního bodu nesouhlasil s názory osmnáctého senátu vyslovenými ve druhém rozsudku. Vzhledem k tomu, že žalobce následně totožné námítky uplatnil proti napadenému rozhodnutí, zabýval se jimi soud dohromady při vypořádání těchto námitek a přezkumu napadeného rozhodnutí.
45. Žalobce první a druhou žalobní námitkou namítal nicotnost rozhodnutí, případně nezákonnost, neboť dle žalobce žalovaná neměla oprávnění stanovit poplatek z důvodu, že žalobce v průběhu správního řízení přestal být studentem. Žalobce tak ztratil způsobilost být účastníkem řízení a žalovaná ztratila způsobilost o poplatku rozhodnout.
46. S tímto názorem se nelze ztotožnit. Povinnost žalované vyměřit žalobci poplatek vznikla v roce 2016 přímo ze zákona a tato povinnost jako taková nezanikla ukončením studia. Žalobce byl srozuměn s poplatkovou povinností za delší studium a jeho právní názor je v rozporu s účelem institutu poplatkové povinnosti za delší studium, která by měla mj. motivovat studenty, aby studium ukončili ve standardní době. Podstatné je, že žalovaná rozhodla o žalobcových právech a povinnostech ve vztahu k době, kdy studentem byl, a poplatková povinnost mu vznikla. Stejný názor ostatně vyslovil i NSS např. ve svém rozsudku z 30. 11. 2021, čj. 8 As 111/2020-40, dle kterého: „Podle § 68 odst. 1 písm. f) zákona o vysokých školách vysoká škola rozhoduje o právech a povinnostech studenta ve věci vyměření poplatku spojeného se studiem podle § 58 odst. 3 a 4. Podle odst. 2 věty první téhož ustanovení je účastníkem řízení o právech a povinnostech studenta podle tohoto zákona pouze student. Podle odst. 4 téhož ustanovení se proti rozhodnutí student může odvolat ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho oznámení. Odkladný účinek odvolání nelze vyloučit. Na základě čistě jazykového výkladu uvedených ustanovení by se nabízel závěr, že vysoká škola (její orgány) může rozhodnout o stanovení poplatku za delší dobu studia pouze vůči studentovi, tj. osobě, která je aktuálně členem akademické obce dané vysoké školy. Uvedené ustanovení je však nezbytné vykládat nejen s ohledem na jeho jazykové vyjádření, ale i s ohledem na jeho účel a na podstatu institutu poplatkové povinnosti za delší studium (obdobně rozsudek NSS z 6. 2. 2020, čj. 7 Azs 267/2019-19, č. 3999/2020 Sb. NSS, bod 19 a další tam citovaná rozhodnutí). [...] Podle Nejvyššího správního soudu zákon o vysokých školách předvídatelným způsobem počítá s rozhodováním o stanovení poplatku za delší studium i vůči osobě, jež v době vydání rozhodnutí již nemá status studenta a není tedy členem akademické obce dané vysoké školy. Jak uvedeno výše, jedná se o legitimní, důvodnou a účelnou právní úpravu regulující jinak bezplatné vysokoškolské studium. Opačný výklad, zastávaný stěžovatelem, nemá oporu v zákoně o vysokých školách a, jak přiléhavě uvedl městský soud, je neudržitelný, neboť jde proti smyslu institutu poplatkové povinnosti“ (body 23, 24 a 30 odůvodnění).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

47. V době vydání prvostupňového rozhodnutí byl žalobce studentem, žalovaná tak byla způsobilá správní řízení zahájit a rozhodnutí vydat. Pokud žalobce pro podpoření své argumentace odkazuje na závěry rozsudku zdejšího soudu z 24. 2. 2021, čj. 10 A 45/2020-44, je tato argumentace nepřiléhavá, neboť v uvedeném případě podle názoru soudu dotčená osoba přestala být studentem již před vydáním rozhodnutí o stanovení poplatku a v době, za které jí byl poplatek vyměřen, ani studentem nebyla. Zmíněný rozsudek navíc NSS zrušil rozsudkem ze 17. 5. 2022, čj. 10 As 79/2021-42.
48. První dvě námitky žalobce nejsou důvodné, a rozhodnutí žalované z těchto důvodů proto není ani nicotné, ani nezákonné.
49. Třetí žalobcová námitka směřovala na nezákonnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, konkrétně se rektor neměl nijak vyjádřit k odvolacím námitkám ohledně rozpornosti rozhodnutí s § 2 odst. 2 správního řádu, nepřiměřené tvrdosti rozhodnutí a nedodržení kontinuity rozhodovací praxe. Soud ani v tomto bodu nemůže žalobci přisvědčit. Žalovaná se ke všem třem námitkám vyjádřila, a to jak odkazem na judikaturu, tak vlastním zdůvodněním, proč námitku nepovažuje za důvodnou. I co se týče samotné kontinuity své rozhodovací praxe, odkazuje rektor na str. 14 napadeného rozhodnutí na svou dosavadní praxi a uvádí, že obdobné důvody v jeho praxi nevedly k prominutí či snížení poplatku.
50. Soud nemůže přisvědčit ani další námitce ohledně vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí. Ač žalobce v tvrzení žalované spatřuje rozpornost, soud považuje odkaz rektora při výčtu důvodů pro moderaci poplatku a následné hodnocení dalších důvodů pouze za upřesnění. Jak sám žalobce poznamenal, rektor v napadeném rozhodnutí uvedl, že výčet důvodů je demonstrativní a zahrnuje zejména hlavní a obvyklé důvody, za kterých se stanovené poplatky promíjí či snižují. To, že jeden z uvedených důvodů (jiné důvody zvláštního zřetele hodné) používá jen výjimečně, nečiní jeho rozhodování nijak rozporným. Konkrétní důvody, které hodnotí jako jiné důvody zvláštního zřetele hodné, pak rektor ve svém rozhodnutí dostatečně vysvětluje.
51. Jako nedůvodnou spatřuje soud i další žalobcovu námitku týkající se nezákonnosti rozhodnutí z důvodu vyžadování nemožného důkazu. Žalovaná žalobce nijak nevyzývala k doložení jakéhokoli důkazu, týkající se její předchozí rozhodovací praxe, pouze poukázala na skutečnost, že tvrzení žalobce není podloženo žádným důkazem. Sama pak uvedla, že takový důkaz ani nemůže objektivně existovat, neboť žalobcovu tvrzení není pravdivé. Je přitom zcela logické, že pokud žalobce tvrdil, že je rozhodnutí v rozporu se zavedenou praxí, měl povinnost toto své tvrzení prokázat. Navíc z napadeného rozhodnutí nijak nevyplývá, že by žádosti žalobce nebylo vyhověno z důvodu, že neunesl důkazní břemeno, ale naopak z důvodů, že jím předestřené důvody nenaplňují důvody pro prominutí či snížení poplatku.
52. Soud dále přistoupil k posouzení důvodnosti námitky, kterou žalobce poukazoval na to, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro odchýlení se od ustálené správní praxe.
53. Jakkoli se soud v obecné rovině zcela ztotožňuje s žalobcem prezentovanými východisky týkajícími se problematiky ustálené správní praxe, zásady materiální rovnosti a ochrany legitimního očekávání, je přesvědčen, že se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádala s žalobcovými námitkami. Žalobce své legitimní očekávání a zavedenou praxi odvozoval od opatření rektora č. 16/2006. Soud se ztotožňuje s názorem žalované, že je v tomto ohledu klíčové, že toto opatření neplatilo v době vydání prvního

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rozhodnutí o odvolání, a žalobce tedy nebyl v tomto směru postupem žalované při vydání prvního rozhodnutí o odvolání nijak zkrácen na svých právech.

54. Žalované nelze bránit v tom, aby v rámci vnitřní úpravy pravidel (v zákonem stanovených mezích) změnila svůj náhled na míru relevance některé skutečnosti – v tomto případě okolnosti záležející v ukončení studia do okamžiku splatnosti poplatku pro poskytnutí úlevy na poplatku. Žalované nic nebránilo v tom, aby rektor v roce 2015 při vydání opatření rektora č. 12/2015 na rozdíl od dřívějších opatření nadále nepočítal s ukončením studia do okamžiku splatnosti poplatku jako s okolností, která povede k prominutí poplatku za delší studium.
55. Soud nesouhlasí s žalobcem, že v roce 2017 mohl legitimně očekávat, že pokud podá žádost o úlevu na poplatku spojeném se studiem, bude jeho žádost posuzována obdobně jako žádosti studentů podané v dřívějších letech. Právě naopak, pokud by se žalobce při podání žádosti seznámil s relevantní právní úpravou účinnou v daném okamžiku, zjistil by, že uvedené okolnosti nadále podle rektora nepředstavují zvláštní důvod poskytnutí úlevy. Stejně tak soud z výše vyložených důvodů nesouhlasí s tím, že by za dané situace rozhodovací praxe rektora v době podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí stále zavazovala rektora odpustit vyměřený poplatek v plné výši, přestože opatření rektora č. 16/2006 už bylo zrušeno.
56. Soud přitom přisvědčuje žalované, že i pokud by snad měl být prolomen princip rozhodování podle právního stavu účinného v době rozhodnutí rektora a rektor by měl rozhodovat o žádosti studenta o úlevu na vyměřeném poplatku podle právního stavu ve vztahu k období, na které byl poplatek spojený se studiem vyměřen, případně ke dni podání žádosti o úlevu, na shora uvedených závěrech by to ničeho neměnilo. V době, na kterou byl poplatek spojený se studiem vyměřen, i v době podání žádosti žalobce o úlevu na poplatku, totiž bylo účinné právě opatření rektora č. 12/2015, které se v relevantních aspektech nijak významně neodlišuje od opatření rektora č. 25/2019. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně vyložila důvody, pro které dle jejího přesvědčení žalobcem prezentované skutečnosti nepředstavují ani jiný vážný důvod, resp. jiný důvod hodný zvláštního zřetele, vyžadující individuální posouzení.
57. Ani tuto námitku proto soud nepovažuje za důvodnou.
58. Soud dále přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce namítal, že je napadené rozhodnutí nezákonné pro pomínutí účelu vyměřeného poplatku. Tato námitka byla již vypořádána ve druhém rozsudku. Nyní rozhodující senát se s názorem osmnáctého senátu ztotožňuje a jeho posouzením je navíc za nezměněného skutkového a právního stavu vázán (srov. rozsudek NSS ze 7. 9. 2022, čj. 8 As 178/2020-38, bod 34).
59. Pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době jeho vydání rozhodnutí (rozsudek NSS ze 7. 4. 2011, čj. 1 As 24/2011-79 a na něj navazující judikatura). Obecné pravidlo pro určení, k jakému okamžiku má být zkoumán rozhodný skutkový stav, ovšem nelze absolutizovat. Rozhodující je totiž především to, jaká skutečnost má být zkoumána. Má-li být např. posuzována skutečnost, která se odehrála v minulosti, nemůže být rozhodné, že nadále netrvá (srov. rozsudek NSS ze 17. 3. 2016, čj. 7 Azs 29/2016-22). Je tedy nutno vždy zkoumat povahu skutečnosti, jejíž hodnocení zákon požaduje. Jak již soud uvedl u vypořádání prvních dvou žalobních námitek, povinnost žalované vyměřit žalobci poplatek vznikla v roce 2016 přímo ze zákona a nezanikla ukončením studia. Nelze tak přisvědčit žalobci, že by žalovaná na základě jeho Shodu s prvopisem potvrzuje X.

pozbytí statusu studenta měla přehodnotit závěr o naplnění motivační či regulační funkce poplatku.

60. Soud se tedy při vyhodnocení této žalobní námitky přiklonil k závěru, že rektor nepochybil, pokud žalobcem v žalobě zdůrazňovanou změnu ve skutkových okolnostech neposoudil jako okolnost zakládající potřebu prominutí či snížení poplatku za delší studium. I tuto námitku v napadeném rozhodnutí rektor vypořádal a ani soud ji nepovažuje za důvodnou.
61. Jako poslední námitku žalobce uvedl nezákonnost rozhodnutí z důvodu nesprávného zhodnocení skutkového stavu rektorem žalované.
62. Podle § 58 odst. 7 věty druhé zákona o VŠ *rektor může v rámci rozhodování o odvolání proti rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem vyměřený poplatek snížit, prominout nebo odložit termín jeho splatnosti s přihlédnutím zejména ke studijním výsledkům a sociální situaci studenta podle zásad uvedených ve statutu veřejné vysoké školy.*
63. Podle čl. 3 odst. 5 Přílohy č. 2 Statutu *rektor může v odvolacím řízení rektor poplatek snížit, prominout nebo odložit termín jeho splatnosti. Podrobnosti stanoví opatření rektora. Důvody pro snížení, prominutí nebo odložení splatnosti jsou zejména:*
- a. vynikající studijní, vědecké nebo další tvůrčí výsledky, dosažené v rámci studia, v němž bylo vydáno rozhodnutí o vyměření poplatku,*
 - b. absolvování studijního pobytu organizovaného nebo zajištěného prostřednictvím fakulty anebo univerzity na jiné vysoké škole v zahraničí,*
 - c. tíživá sociální situace nebo jiné vážné důvody,*
 - d. jiný důvod hodný zvláštního zřetele.*
64. Žalobce namítá, že rektor při svém posuzování v rozporu s pravidly vyplývajícími z interních předpisů neprovedl individuální posouzení tvrzených důvodů odůvodňujících dle žalobce poskytnutí úlevy (formou prominutí či snížení poplatku za delší studium).
65. Jak vyplývá ze shora uvedené rekapitulace relevantního právního rámce a vnitřních předpisů žalované, základní principy pro snížení nebo prominutí poplatku jsou v návaznosti na § 58 odst. 7 zákona o VŠ stanoveny čl. 3 odst. 5 Přílohy č. 2 Statutu, a to včetně demonstrativního vymezení důvodů pro jeho snížení či prominutí.
66. Požadavek náležitého posouzení studijních výsledků a sociální situace studenta, coby možných důvodů pro regulaci poplatku za studium, požaduje již zákon o VŠ, přičemž obdobně je pak žalovaná již ze svého Statutu zavázána posoudit, zda konkrétní situace konkrétního žadatele nespadá pod některý z neuzavřené množiny případů zmíněných výslovně ve shora citovaném ustanovení Přílohy č. 2 Statutu.
67. Žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal zcela konkrétní okolnosti, v nichž spatřoval důvody hodné zvláštního zřetele pro poskytnutí úlevy na poplatku za delší studium, a rovněž vznášel a odůvodňoval námitku nepřiměřené tvrdosti prvostupňového rozhodnutí. Poukazoval na dle jeho přesvědčení ztížené podmínky ke studiu, a to z důvodu rozvodu rodičů a zdravotních problémů, v důsledku nichž děkan MFF UK vyhověl jeho žádosti o individuální studijní plán. Poukazoval na další konkrétní okolnosti týkající se organizace studia, jež považoval za důvody hodné zvláštního zřetele. Rektor žalované v napadeném rozhodnutí na tuto argumentaci reagoval tak, že rozvod rodičů není podle opatření rektora důvodem k prominutí nebo snížení poplatku spojeného se studiem a žalobce ani ve svých námitkách neuvedl, jakým způsobem mělo být jeho studium na

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

základě této skutečnosti ztíženo. Rektor tak tuto skutečnost neshledal dostatečně závažnou, aby ji podřadil pod důvod hodný zvláštního zřetele. Rovněž v případě zdravotních důvodů rektor žalované posoudil předložená lékařská potvrzení a uvedené zdravotní důvody. Ani v tomto případě žalobce kromě tvrzených zdravotních obtíží nijak netvrdil, jakým způsobem ho uvedené zdravotní problémy měly ve studiu omezovat. Rektor žalované pak tyto zdravotní problémy neshledal jako důvody hodné zvláštního zřetele. Stejně tak ve vztahu ke všem dalším žalobcem uváděným důvodům a skutečnostem rektor v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobcem uváděné skutečnosti nejsou podle opatření rektora důvodem k prominutí nebo snížení poplatku za delší studium. Žalovaná tedy v souladu se závěry druhého rozsudku vyhodnotila, zda žalobcem přdestírané důvody spadají pod jiný vážný důvod resp. jiný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu čl. 3 odst. 5 Přílohy č. 2 Statutu, zvážila a přezkoumatelným způsobem odůvodnila, zda v některých z nich, případně v jejich kombinaci nelze spatřovat jiný vážný důvod, resp. jiný důvod hodný zvláštního zřetele pro snížení poplatku za delší studium. S posouzením žalobcem uváděných důvodů se soud ztotožňuje a nemá jim co vyknout. Žalobcem uváděné skutečnosti nespádají pod žádný z důvodů odůvodňujících vyhovění jeho žádosti a nejsou ani natolik závažné, aby je bylo možné podřadit pod jiný důvod hodný zvláštního zřetele.

68. Soud považuje zhodnocení skutkového stavu žalovanou za dostatečné, a ani tuto žalobní námitku proto nepovažuje za důvodnou.

VII. Závěr a náklady řízení

69. Žalobní námitky nejsou důvodné, proto soud žalobu zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
70. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná byla ve věci plně úspěšná, nevznikly jí však žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. září 2022

Mgr. Marek Bedřich, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.